

- Sona xanım nədən qorxur həyatda?

- Təkebbürlü və hörmət-izzət qanmayan unutqanlardan, iç üzünü daim pərdələyənlərdən və bir şeirimdə yazdığım kimi, "bu dünyanı evi bilib, hasarını hörənlərdən". Bir ömür əzabını çəkdiklərimin soyuqqanlılığından çox qorxuram. Bilirsiniz niyə qorxuram? Mən heç özümü düşünməmişəm həyatım boyu, insanlara dünya malı ilə deyil, canımla, zamanımla yararlı olmuşam... Beziləri bu gün deyirlər ki, olan olub, keçən keçib, unut, elədiklərini də, bilməyənləri də... Sən o bilməyənləri, haqq-say qanmayanları dəyişə bilməyəcəksən ki.

*Unut deyirsənsə, unudacağam,
Əgər unutmağa ömür yetərsə,
Mənim çəkdiyimi göydəki bilir,
Unudum deməklə hər şey bitərsə...*

- Yaşamaq nədir Sona xanım üçün?

- Bu sualın cavabını, mənə, böyük şairimiz Bəxtiyar Vahabzadənin dedi-yi kimi cavablandırsam, daha doğru olar: "Yaşamaq yanmaqdır, yanasan gərək". Hər mənada yanmaq. Validəyinə, evinə-ocağına, dost deyə bildiyinə, qohumuna, qonşuna... Ümumiyyətlə, yaşamaq ömrün adıdır, mənə.

Rənglər könül dünyamızın əksidir

- Sona xanım hansı rəngi sevir?

- Əvvəllər bənövşəyi rəngi, yəni açıq yasəmən rəngini çox sevdim. Yeri gəlmişkən, bir də yasəmən çiçəyini çox sevdim. Çərkəz o çiçəyin ən gözəlini "Pasaj bazarı"ndan seçib alardı mənə. Bu gün isə sevdiyim iki rəng var - qara və boz. Rənglər iç dünyamızın əksidir, mənə.

... Bəli, Sona xanımla növbəti bir söhbətin də yekununa gəlib çıxdı. Düşünürəm ki, səmimi, duyğusal, bir az da düşündürücü bir zaman kəsiyi yaşadım. Çünki xatirələr də çözüldü, arzular da dilə gəldi. Və mən bir daha tanıdığım, şəxsiyyətinə, xanımlığına qibtə etdiyim Sona Çərkəzi bir daha sevdim. Sevinirəm ki, onu hər dəfə özüm üçün kəşf edəndə mənim ürəyimdə də çox duyğular, arzular təzələnilir. Ona görə ki, onun içində yaşatdıqları - həyat eşqi, özünə inamı, ailəsinə, sevgisinə, ətrafına bağlılığı nə qocalmır, nə də yaşlaşmır. Əksinə, hər gün cilalanır, hər gün təzələnilir. Deməli, bu həyat eşqidir. Həyat eşqiniz sönməsin, Sona xanım! Qarşından gələn bayramınız mübarək olsun! Siz həyatda tanıdığım, el-obamda, ətrafımda

görüb, xəyalımda yaşatdığım, arzula-dığım Azərbaycan qadınının çox mü-kəmməl bir təmsilçisisiniz. Düşünür və inanıram ki, hər bir ailədə sizin kimi xanıma xüsusi yer, ehtiyac var və sizin əllərinizin bəzədiyi bayram sü-f-rəsinin də özəllikləri fərqlidir.

Fəridə RƏHİMLİ

P.S. oxucularımıza Sona xanım Çərkəzin iki şeirini təqdim edirik:

Necə oldu?

Yurdumuzu görəmmədim,
gördüyümə Vətən dedim.
Gözlərimi açar-açmaz
qeribliyin dadın bildim.
Bu dərd qalib qubar oldu,
qəlb göynədi, gözlər doldu.
Yanağından qan damanın
rəngi bircə gündə soldu...
Dağdan arana enənlər
dözməyib köçdü dünyadan.
Qanovuzdan don geyənlər
geymə geymədi cunadan.
Ayrılıq dəmrov kimiymiş,
gündə bir az dərinləşdi,

Dərman-dava tapılmadı
düşən yeri dəlib deşdi...
Hani ağlar qalan dağlar,
harda qaldı, necə oldu?
Ora gedə bilməməyim
köksümün altında qordu...
Son sözümlü deməyəcəm
damarımda qanım dondu,
Gözlərim qaldı yollarda
yollar gözlərimi yordu,
yollar gözlərimi yordu...

Atam evində...

Yolum kəndə düşmüşdü
günlərin bir günündə,
gedib atam evində
əriyin altıda baxdım,
Yox idi kürsüsündə
çox sevdiyi yatağı,
Yəqin dönen deyildi
yiğilmişdi ta taxtı...
Bilə-bilə ki, artıq
atam yoxdur dünyada,
Anlamadım gözlərim
kimi gəzdi orda?
Boyladım otağına
bomboş idi otağı,
Min şükür Yaradana

gur yanırdı çırağı.
Yayın cırhacırında
bədənim bambuz oldu,
Boyladım sağa-sola
əlüm saçımı yoldu...
Başımı dala əyib
göyün üzünə baxdım,
Buludlar topa-topa
göyün üzündə axdı,
Və ata evimizin
üstündən uzaqlaşdı.
Birdən özümə gəlib
anladım ki, atamın,
Nə səsi vardı orda
nə də artıq nəfəsi,
Atalı günlərimin
solmuşdu xatirəsi.
Əkdidi ağacların
boyunları bükükdü,
Bəlkə elə deyildi,
mənə elə görükdü.
Şükür elədim Allaha,
orda yaşayın da var,
Qürurla, ləyaqətlə
adın daşıyan da var.
Amma nə danım ki, mən,
atam deyildi onlar,
atam deyildi onlar...